

Militairen zijn ook mensen.

Militairen zijn ook mensen,
hele gewone, met gewone mensenwensen.
Het zijn geen mensen die alleen maar vechten voor geld,
of mensen die juist houden van geweld.
Zij kiezen bewust om anderen te helpen,
om het leed in de wereld te stelpen.
Het zijn mensen met normale gezinnen,
die er ook van houden om hun levenspartner te beminnen.
Die gek zijn met hun kinderen,
en het leed voor andere kinderen liever willen verhinderen.
Zij doen normaal gesproken wat hen wordt opgedragen,
maar hebben daarbij ook wel gezonde, kritische vragen.
Zij denken niet in “bevel is bevel”,
al denkt de gewone bevolking dat vaak wel.
Zij worden er vaak op uitgestuurd met moeilijke of bijna onmogelijke
opdrachten,
waar politici wonderwel wat van verwachten.
Ze gaan voor anderen door het vuur en raken zelf soms zwaargewond,
maar er komen zelden klachten uit hun mond.
Waar is voor hen de grens bereikt?
Pas dan, als iedereen naar een vreedzame wereld kijkt?
Wanneer begint het bij anderen te dagen,
dat dát wel eens meer kan zijn dan men van een mens mag vragen?
Want... militairen zijn ook maar mensen,
zij doen hun best en meer kan een ander niet wensen.

Soms zit het mee, soms zit het tegen

Soms zit het mee,
soms zit het tegen:
vaak schijnt hier de zon,
af en toe is er ook regen.
Een enkele keer is het erg heet,
dan is de koelte een zegen.

Soms zit het tegen,
soms zit het mee:
de stofwolk was zo dicht,
toen ik op het geitenpad reed;
maar toen ik de vluchtelingen zag,
wist ik weer waar ik het voor deed.

Soms zit het mee,
soms zit het tegen:
we horen schoten in de verte,
maar soms ook op onze wegen;
meestal is het lokale vreugde,
maar niet altijd, als ze de magazijnen legen.

Soms zit het tegen,
soms zit het mee:
vijf of zes maanden is lang,
maar verlof soms al na een maand of twee;

Het slachtoffer is een kameraad.

Iets dat natuurlijk meteen aan het denken slaat.
Ik had het immers zelf kunnen zijn.
Dat ik nog ongeschonden ben is natuurlijk heel fijn.
Maar bij het aanvaarden van deze opdracht
is het toch niet meteen wat je ervan verwacht.
Bij het aanmelden bij defensie ging het niet om een ongevaarlijke
baan.
Ik trok me de ellende van anderen aan.
Ik dacht aan vrijheid en vrede voor ons land.
Daarvoor opkomen ligt natuurlijk voor de hand.
Denken aan schieten en worden beschoten,
is iets dat zeker in mijn brein is ontsproten.
Maar het zo meemaken
en een kameraad met een mijn of kogels zien raken
is de harde werkelijkheid.
Krijg ik van mijn aanmelding spijt?
Bij de open dag heb ik zijn vriendin en zijn dochtertje gezien.
Zij was nog jong, een jaar of tien.
Nu moet dat gezin door het leven
met de vraag waarom pappa zijn leven moest geven.
Of verder met een arm of been minder op zoek naar een andere baan.
Want zo verder bij het leger zal ook niet goed gaan.
Maar na al deze logische en zware gedachten
ga ik toch verder met wat ze van mij verwachten.
Er zijn er immers in ons land velen,